

Ita credo.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Quamvis enim depravatae non sint, pravae tamen esse possunt. Suam denique cuique naturam esse ad vivendum ducem. Polemoni et iam ante Aristoteli ea prima visa sunt, quae paulo ante dixi. Nam, ut sint illa vendibilia, haec uberiora certe sunt. Quae in controversiam veniunt, de iis, si placet, disseramus. Sed tamen intellego quid velit. Qui vere falsone, quaerere mittimus-dicitur oculis se privasse; Atque haec coniunctio confusioque virtutum tamen a philosophis ratione quadam distinguitur.

Sit hoc ultimum bonorum, quod nunc a me defenditur; Quae in controversiam veniunt, de iis, si placet, disseramus. Gerendus est mos, modo recte sentiat. Eodem modo is enim tibi nemo dabit, quod, expetendum sit, id esse laudabile. Oratio me istius philosophi non offendit; Hoc enim constituto in philosophia constituta sunt omnia. Scio enim esse quosdam, qui quavis lingua philosophari possint; Hanc quoque iucunditatem, si vis, transfer in animum; Hic nihil fuit, quod quaereremus.

Ergo ita: non posse honeste vivi, nisi honeste vivatur?

Bonum integritas corporis: misera debilitas. Cur igitur, inquam, res tam dissimiles eodem nomine appellas? Illa argumenta propria videamus, cur omnia sint paria peccata. Qui est in parvis malis. Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Sed nunc, quod agimus;

Non quam nostram quidem, inquit Pomponius iocans; Hic nihil fuit, quod quaereremus. Nam Metrodorum non puto ipsum professum, sed, cum appellaretur ab Epicuro, repudiare tantum beneficium noluisse; Ex eorum enim scriptis et institutis cum omnis doctrina liberalis, omnis historia. Et nemo nimium beatus est; Recte dicis; Sed ego in hoc resisto; Ne in odium veniam, si amicum destitero tueri.

Ita enim vivunt quidam, ut eorum vita refellatur oratio. Et homini, qui ceteris animantibus plurimum praestat, praecipue a natura nihil datum esse dicemus? An potest, inquit ille, quicquam esse suavius quam nihil dolere?

Nihil acciderat ei, quod nollet, nisi quod anulum, quo delectabatur, in mari abiecerat. Huius, Lyco, oratione locuples, rebus ipsis ielunior. Deinde disputat, quod cuiusque generis animantium statui deceat extremum. Utrum igitur tibi litteram videor an totas paginas commovere? Heri, inquam, ludis commissis ex urbe profectus veni ad vesperum. Id enim volumus, id contendimus, ut officii fructus sit ipsum officium. Sed quot homines, tot sententiae;

Numquam facies. Tu vero, inquam, ducas licet, si sequetur; Neminem videbis ita laudatum, ut artifex callidus comparandarum voluptatum diceretur. Quod quidem iam fit etiam in Academia. Nunc ita separantur, ut disiuncta sint, quo nihil potest esse perversius. Negat enim summo bono afferre incrementum diem.

Praeteritis, inquit, gaudeo. Proclivi currit oratio. Effluit igitur voluptas corporis et prima quaeque avolat saepiusque relinquit causam paenitendi quam recordandi. Ad eos igitur converte te, quaeso. Non enim, si omnia non sequebatur, idcirco non erat ortus illinc. Moriatur, inquit. Si qua in iis corrigere voluit, deteriora fecit. Quis est, qui non oderit libidinosam, protervam adolescentiam?

Nunc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Quaesita enim virtus est, non quae relinqueret naturam, sed quae tueretur. Mihi vero, inquit, placet agi subtilius et, ut ipse dixisti, pressius. Expectoque quid ad id, quod quaerebam, respondeas. Verba tu fingas et ea dicas, quae non sentias? Qui est in parvis malis.

Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio.

Potius inflamat, ut coercendi magis quam dedocendi esse videantur. Dic in quovis conventu te omnia facere, ne doleas. Mihi, inquam, qui te id ipsum rogavi? Progredientibus autem aetatibus sensim tardeve potius quasi nosmet ipsos cognoscimus.

Eiuro, inquit adridens, iniquum, hac quidem de re; Ergo id est convenienter naturae vivere, a natura discedere. Ex rebus enim timiditas, non ex vocabulis nascitur. Qua igitur re ab deo vincitur, si aeternitate non vincitur? Non semper, inquam;

An potest, inquit ille, quicquam esse suavius quam nihil dolere?

Oratio me istius philosophi non offendit; Omnis enim est natura diligens sui. Primum cur ista res digna odio est, nisi quod est turpis? Facile est hoc cernere in primis puerorum aetatulis. Ut optime, secundum naturam affectum esse possit. Quantum Aristoxeni ingenium consumptum videmus in musicis? Quid, quod res alia tota est? An haec ab eo non dicuntur? Memini me adesse P. Ne in odium veniam, si amicum destitero tueri. Quae autem natura suae primae institutionis oblita est? Eam si varietatem diceret, intellegerem, ut etiam non dicente te intellego; Bonum integritas corporis: misera debilitas.

Tu vero, inquam, ducas licet, si sequetur;

Tum Piso: Quoniam igitur aliquid omnes, quid Lucius noster? Illi enim inter se dissentiunt. Quid, quod res alia tota est? Quamquam in hac divisione rem ipsam prorsus probo, elegantiam desidero. Reguli reiiciendam; Quid, quod res alia tota est? Qui-vere falsone, quaerere mittimus-dicitur oculis se privasse; Quo modo autem optimum, si bonum praeterea nullum est? Mihi vero, inquit, placet agi subtilius et, ut ipse dixisti, pressius. Re mihi non aequae satisfacit, et quidem locis pluribus. Ergo hoc quidem apparet, nos ad agendum esse natos. Sed in rebus apertissimis nimium longi sumus. Mihi enim satis est, ipsis non satis. Uterque enim summo bono fruitur, id est voluptate. Quos quidem tibi studiose et diligenter tractandos magnopere censeo. Quam tu ponis in verbis, ego positam in re putabam.

Graccho, eius fere, aequali?

Istam voluptatem perpetuam quis potest praestare sapienti? Etenim nec iustitia nec amicitia esse omnino poterunt, nisi ipsae per se expetuntur. At miser, si in flagitiosa et vitiosa vita afflueret voluptatibus. Equidem e Cn.

Quid, de quo nulla dissensio est?

Cur id non ita fit? Primum quid tu dicis breve? Sed ille, ut dixi, vitiose. Atque ab his initiis profecti omnium virtutum et originem et progressionem persecuti sunt. Iis igitur est difficilior satis facere, qui se Latina scripta dicunt contemnere. Sapiens autem semper beatus est et est aliquando in dolore; Poterat autem inpune; Nam ante Aristippus, et ille melius. Ut optime, secundum naturam affectum esse possit. Cur id non ita fit? Age sane, inquam. Quamquam in hac divisione rem ipsam prorsus probo, elegantiam desidero. Negat esse eam, inquit, propter se expetendam. Sed quid minus probandum quam esse aliquem beatum nec satis beatum? Quamquam in hac divisione rem ipsam prorsus probo, elegantiam desidero. Ergo, si semel tristior effectus est, hilara vita amissa est? Quod cum dixissent, ille contra. Tubulo putas dicere? Sic enim censent, oportunitatis esse beate vivere. Quamquam ab iis philosophiam et omnes ingenuas disciplinas habemus; Quodsi ipsam honestatem undique perfectam atque absolutam. Neque solum ea communia, verum etiam paria esse dixerunt. Et quidem iure fortasse, sed tamen non gravissimum est testimonium multitudinis. Negat enim summo bono afferre incrementum diem. Cum id fugiunt, re eadem defendunt, quae Peripatetici, verba. Amicitiam autem adhibendam esse censent, quia sit ex eo genere, quae prosunt. Apparet statim, quae sint officia, quae actiones. Quid adiuvas? Fortasse id optimum, sed ubi illud: Plus semper voluptatis? Nam et complectitur verbis, quod vult, et dicit plane,

quod intellegam; Stulti autem malorum memoria torquentur, sapientes bona praeterita grata recordatione renovata delectant.